

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

IV. ÚS 53/03-9

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 27. marca 2003 predbežne prerokoval sťažnosť Ing. V. G. – O., Ž., zastúpeného advokátom JUDr. J. S., P. B., ktorou namietal porušenie svojho základného práva a slobody podľa čl. 2 ods. 2, čl. 13 ods. 1, čl. 47 ods. 3 a čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky rozhodnutím Daňového riaditeľstva Slovenskej republiky, pracoviska Žilina, č. V/2500/4390/02/Jar zo 4. júla 2002 v spojení s rozhodnutím Daňového úradu I Žilina č. 694/321/55501/2000 zo 6. júla 2000, a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť Ing. V. G. – O., Ž., o d m i e t a ako podanú oneskorene.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bolo 3. marca 2003 doručené podanie Ing. V. G. – O., Ž. (ďalej len „sťažovateľ“), zastúpeného advokátom JUDr. J. S., P. B., ktorou namietal porušenie svojho základného práva podľa čl. 2 ods. 2, čl. 13 ods. 1, čl. 47 ods. 3 a čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) rozhodnutím Daňového riaditeľstva Slovenskej republiky, pracoviska Žilina, č. V/2500/4390/02/Jar zo 4. júla 2002 v spojení s rozhodnutím Daňového úradu I Žilina č. 694/321/55501/2000 zo 6. júla 2000.

Sťažovateľ konkrétne poukazuje na „porušenie mojich základných práv a slobôd v konaní pred Daňovým úradom I. Žilina, ktoré sa viedlo pod č. 694/321/55501/2000 a na základe tohoto konania bolo vydané rozhodnutie zo dňa 6. 7. 2000, ktorým mi Daňový úrad v zmysle § 15 ods. 15 a § 30 Zák. č. 511/92 Zb. o správe daní a poplatkov a o zmenách v sústave územných finančných orgánov v znení neskorších predpisov nepriznal ako platiteľovi uplatnený nadmerný odpočet v daňovom priznaní za zdaňovacie obdobie IV. štvrťrok 1998 v sume 259.854,- Sk. Daňové riaditeľstvo SR svojim rozhodnutím zo dňa 4. 7. 2000 pod V/2500/4390/02/Jar zo dňa 4. 7. 2002 v zmysle § 48 ods. 5 Zák. č. 511/92 Zb. o správe daní a poplatkov v znení neskorších predpisov toto rozhodnutie Daňového úradu I. Žilina potvrdil“.

Sťažovateľ sa sťažnosťou pre porušenie základných ľudských práv a slobôd obrátil 4. marca 2002 na ústavný súd, ktorý sa „sťažnosťou pre nekonanie Daňového riaditeľstva zaoberal a v danej veci prijal Uznesenie sp. zn. I. ÚS 26/02-9 zo dňa 22. marca 2002, v ktorom okrem iného konštatuje, že podľa právneho názoru Ústavného súdu treba považovať žalobu na nečinnosť orgánu verejnej správy zavedenú zákonom č. 501/2001 Z. z. s účinnosťou od 1. januára 2002 za jediný účinný právny prostriedok ochrany základného práva uvedeného v čl. 48 ods. 2 ústavy, ktorý má k dispozícii priamo účastník konania pred orgánom verejnej správy bez potreby súčinnosti iného orgánu“.

Sťažovateľ sa naďalej domáhal pokračovania v daňovom konaní, Ministerstvu financií Slovenskej republiky podal podnet na preskúmanie rozhodnutia mimo odvolacieho konania v zmysle § 53 a nasl. zákona Slovenskej národnej rady č. 511/1992 Zb. o správe daní a poplatkov a o zmenách v sústave územných finančných orgánov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon č. 511/1992 Zb.“). Ministerstvo Slovenskej republiky mu listom č. 18559/2002-71 zo 16. decembra 2002, doručeným sťažovateľovi 2. januára 2003, oznámilo, že nie sú dôvody na začatie konania podľa § 53 ods. 2 zákona č. 511/1992 Zb., preto je sťažovateľ toho názoru, že „čerpá všetky dostupné opravné prostriedky“.

Sťažovateľ navrhuje, aby senát ústavného súdu vyniesol toto uznesenie:

„Rozhodnutie Daňového riaditeľstva SR, pracovisko Žilina, Nám. E. Štúra 3, 011 93 Žilina zo dňa 4. 7. 2002 pod č. V/2500/4390/02/Jar, ktorým Daňové riaditeľstvo potvrdilo I. stupňové rozhodnutie Daňového úradu I. Žilina, č. j. 694/321/55501/2000 zo dňa 6. 7. 2000, ktorým daňovému subjektu nepriznal nadmerný odpočet za zdaňovacie obdobie IV. štvrtrok 1998 vo výške 259.854,- Sk sa zrušuje.

Daňové riaditeľstvo SR je povinné nahradiť sťažovateľovi trovy konania.“

II.

Ústavný súd je podľa čl. 127 ods. 1 ústavy oprávnený rozhodovať o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa. Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na ktorých prerokovanie nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

Zákonnou podmienkou prijatia sťažnosti na ďalšie konanie je jej podanie v lehote ustanovenej § 53 ods. 3 zákona o ústavnom súde, t. j. v lehote dvoch mesiacov od právoplatnosti rozhodnutia, oznámenia opatrenia alebo upovedomenia o inom zásahu.

Rozhodnutia, ktorými sa mali porušiť základné práva sťažovateľa, t. j. rozhodnutie Daňového úradu I Žilina č. 694/321/55501/2000 zo 6. júla 2000 a rozhodnutie Daňového

riadiťstva Slovenskej republiky, pracoviska Žilina, č. V/2500/4390/Jar zo 4. júla 2002, nadobudli právoplatnosť 10. júla 2002.

Vzhľadom na to, že sťažnosť podľa čl. 127 ods. 1 ústavy je časovo obmedzený právny prostriedok ochrany ústavnosti, s prihliadnutím na deň nadobudnutia právoplatnosti rozhodnutia (10. júl 2002), ktorým mali byť porušené základné práva sťažovateľa, a deň doručenia sťažnosti ústavnému súdu, t. j. 3. marec 2003, je možné konštatovať, že lehota stanovená na tento druh konania pred ústavným súdom sťažovateľovi bez akýchkoľvek pochybností uplynula skôr, než podal túto sťažnosť.

Ústavný súd preto po predbežnom prerokovaní sťažnosti sťažovateľa podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde túto odmietol ako podanú oneskorene.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 27. marca 2003